

ΣΕΝΑ ΣΗΜΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES F LEY

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΝΑ καλοκαιρινό απόγευμα, μέσ' στο γραφείο του, τό γεμάτο στίβες βιβλίων, συκμιένος πάνω απ' τό τραπέζι του με τούς σωρούς τών χειρογράφων, ό Ζοζέφ Ντελόρμ, ό καλόβλος και γλυκός άνθρωπος, ό λεπτός και διακεκριμένος κριτικός, έτελειώνε τό άρθρο του με τό κομψό και κανονικό γράψιμο του, στυματώντας κάθε τόσο για να συμβουλευτεί τις σημειώσεις του, όταν ή γρηά ύπηρετριά του του έφερε ένα έπισκεπτήριο.

Τό διάβασε μηχανικά, άποροφημένο ακόμα από την έργασία του.

— Κάρολος Μπριωμόν, μουρμούρισε. Δέν τόν ξέρω. Πώς είνε αυτός ό κύριος ;

— Πολύ νέος... Είκοσι-εικοσιδυό χρόνων, άπάντησε ή ύπηρετρία. Είν' ένα ώραίο παλληκάρι, πολύ κομψό, που μουσβολαίει από έκλεκτά άρώματα. Σας συμβουλεύω να τον δεχτήτε...

— Τότε, φέρε τον μέσα ! είπε ό κριτικός χαμογελώντας. "Επει' από μία στιγμή, ό νεαρός έπισκέπτης έκανε την εισοδό του "Η γρηά ύπηρετρία δέν είχε πέσει έξω στην περιγραφή της. "Επί πλέον, ό νέος αυτός είχε ύφεο πρόσχαρο και τρόπους άνετους. "Εγώσε με χάρη στο κριτικό τό γαντοφορέμένο χέρι του και τού είπε :

— Είμαι ό γραμματέας σας, αγαπητέ μου μαίτρ !...
— Τι είπατε ; Έκανε κινάληκτος ό κριτικός.

"Ο Κάρολος Μπριωμόν χαμογέλασε με χάρη και τού ξαναείπε :
— Ναί, είμαι ό γραμματέας σας !... Αυτό σας ξαφνιάζει ; Κι' όμως έτσι είνε... Διαβάστε αυτή την έπιστολή...

Κ' έβγαλε από τό πορτοφόλι του ένα σφραγισμένο φάκελλο. "Ηταν μία έπιστολή του διευθυντού της έφημερίδος του, ό όποιος παρακαλούσε τόν Ντελόρμ να δεχτή φιλικά τόν Κάρολο Μπριωμόν, γιατί ήταν προστατευόμενος του δουκός ν' "Ουονβιά, του κυριώτερου μετόχου του φύλλου. "Ο νεαρός αυτός Μπριωμόν, πάμπλουτος και άεργος συγχρόνως, είχε αγοράσει διακόσιες μετοχές της έφημερίδος, με τη συμφωνία όμως ότι θα τού εύρισκαν μία οποιαδήποτε θέσι στην σύνταξη (τις κι' ότι θα τού έδειναν τούς τόκους τών χρημάτων του υπό την μορφή μισθού. Και ό διευθυντής έπρόσθετε έμπιστευτικά στο ύστερόγραφο της έπιστολής του :

"Μή ξέροντας τι να κάνω από τό νέο, που δέν φαίνεται νάχει καμιά έξωμιστή Ιανότητα, τόν όνόμασα γραμματέα σας. Θά με ύποχρεώσετε άπειρώς άν τόν άταξόλητε μερικά ώρες την ήμέρα, ένω και για τά θελήματά σας."

"Ο Ζοζέφ Ντελόρμ κατόυρισε στην άρχη, μά κατόπιν έπηρε τό πράγμα στα έθθημα και είπε στό νέο :

— Είν' άλήθεια ότι σας διώρισαν γραμματέα μου. Τό μόνο έμπόδιο είνε ότι δέν έχω ανάγκη γραμματέως... Δέν έχω καμιά άπολύτως έργασία να σας ανθέσω...

— Αυτό δέν είνε καθόλου έμπόδιο ! είπε ό Μπριωμόν συμβιβαστικά.

— "Ε τότε καθήστε κι'ός κουβεντιάσουμε λίγο, είπε ό κριτικός, πάντοτε εύγενής και διασκεδάοντας με την κατάντασι. Ξέρετε μήπως άρχαία έλληνικά, λατινικά ;

— "Όχι, όχι, αγαπητέ μου μαίτρ... "Η μόρφωσή μου είνε πολύ συγχρονισμένη...

— "Α, θα είστε τότε διπλωματούχος καμιάς σχολής ;
— Χ... όχι. Μά ξέρω περίφημη Γπασαία και έφομαχία. Είμαι πρωταθλητής στο τένοχος και στο υκόλφω. Κ' επί πλέον, είμαι και διπλωματούχος σωφέρω.

— Καλά όλ' αυτά, μά όχι και χρήσιμα για μένα, είπε ό κριτικός. Ξέρετε τουλάχιστον τά γαλλικά ;
— "Ω ! ναί, τά μιλάω πολύ καλά... Μά σας όμολογώ ότι δέν είμαι περίφημος στη σύταξι.

— "Α ! Τουλάχιστον γράφετε ώραία και καθαρά ;...
— Κάνω όρνιθοσκαλισματα πρώ-

της γραμμής !
"Αρχισαν να γελούν μαζί κ' οι δυό.
— Δέν μπορείτε, καθώς βλέπω, να μου φανήτε χρήσιμος σε τίποτε, έπρόσθεσε ό Ντελόρμ. "Επιμένετε λοιπόν ακόμα να γίνετε γοαμματέας μου ;

— "Ω ! ναί, επιμένω, επιμένω άπολύτως ! φώναξε ό νέος με ειλικρίνεια. Δέν μπορείτε να φαντασθήτε την ύπηρεσία που θα μου προσφέρετε άν με κρατήσετε... "Ακούστε και κρίνετε: άγαπάω, λατρεύω την "Οδέτη, μία γοητευτική νέα... "Ημιασε μνηστευμένοι προ όχτώ μηνών... Μά οι γονείς της δέν θα έπ-τρέψουν τό γάμο μας παρά μόνον όταν θα έχω έξασφαλίση μία σοβαρή έργασία... Ζήτησα δουλειά παντού, μά τού κικου, γιατί δέν είμαι Ικανός για τίποτε. "Ετσι κατέφυγα σ' αυτό τό τελευταίο κόλλπο... "Αν δέν με δεχθήτε για γραμματέα σας, πάλιν έλεος μου ή έλπίδες... "Ενώ άν με δεχτήτε, ό πεθερός μου που διαβίζει όσα γράφετε μ' ένθουσιασμό, μαθαίνοντας ότι είσαι γραμματέας σας κι' ότι εργάζομαι πολλές ώρες κάθε μέρα κοντά σας, θα δώσει τη συγκατάθεσί του μέσα σ' ένα σαρανταοκτώωρο... Θά σας χρωστά την εύτυχία μου... "Α ! αγαπητέ μαίτρ, άν ξέρατε πόσο ή "Οδέτη είνε ώραία, γλυκειά κι' ύθεωδώς τρυφερή, δέν θα διατάξτε να...

— Δέν διατάζω πειά, φίλε μου ! άπάντησε ό Ντελόρμ με πατρικό τόνο. Είμαι άπειρανίας ευχαριστισμένος που μουσώ να σας προσφέρω αυτή τη μικρή ύπηρεσία. Μονάχα που δέν ξέρω με τι να σας άποσολήσω.

— Θέλετε να ταχτοποιήσω τη βιβλιοθήκη σας !
Και, με μία έκρηξι ήλλου, ό Μπριωμόν άπλωσε τό χέρι του, τόσο άπότομα, σε μία μεγάλη σίβη βιβλίων, ώστε τά σώ-ριασε όλα καταγής.

— "Ω ! όχι ! όχι ! Μήν άγγίζετε τά βιβλία μου ! Είνε ιερά ! Έκανε ό Ντελόρμ τρυμαγμένος. Και μόνο ό τρόπος που τά πιάνετε μου προξενεί ρίγος... Κάμετε μάλλον ένα περιπάτο, ένα μικρό περιπάτο στο Δάσος της Βουλώνης... Πολλές ώρες κυρίες θα βρίσκονται τώρα εκεί... "Αν ήμουν στην θέσι σας, θάτρεχα άμέσως.

— Ευχαριστώ. Είνε πολύ ναρίς ακόμα... Είη ή ώρα που μόνο ό πεθερός μου κάνει τόν περιπάτο του στο Δάσος... "Αν με συναντήσω, πώς θα πιστέψω ότι είμαι γραμματέας σας ;

— "Α ! Διάβωλε ; Πειά ώρα τότε μπορείτε να φύγετε από δω χωρίς να χεχετε δυσάρεστες συνέπειες.
— Κατά τις πέντε...

— Κ' έχουμε ακόμα τέσσερες. Δέν διαβάζετε καμιά έφημερίδα ; "Ετσι θα σκόταστε την ώρα σας...
— Δέν μου άξίζει τό διάβασμα... Μου φέρνει νύστα.

— "Ε, τότε, πάρτε κανένα μικρό ύπνο, εκεί, σ' αυτή την πολυθρόνα...

Κι' ό Ντελόρμ έπρόσθεσε με μία λεπτή Ιβρανεία:

— "Εγώ, έντωματαξύ, άν αυτό δέν σας άνηυχεί, θα τελειώσω τό άρθρο μου.

Μά ό Μπριωμόν του άπάντησε :
— "Ο ύπνος την ήμέρα μου φέρνει στομαχόπονο...

— Τότε άς άφήσουμε και τόν ύπνο. Θά μπορούσατε όμως να πείτε στο διπλανό σαλόνι και να καπνίσετε ένα σιγορόττο...

— Κι' άν με δη ή ύπηρετρία σας ; Κι' άν ό πεθερός μου, που με ξέρει καλά και δυοιστεί, ή ρωτήσει για μένα, δινόντας της ένα καλό πουμενούσά ! Τό καλύτερο είνε να μείνω κοντά σας. Μήπως σας είνε δυσάρεστο αυτό ;

— Τι είν' αυτά που λέτε ; Τό μόνο δυσάρεστο είνε ότι έχω να έργαστώ.

— "Ω ! ναί, αυτό είνε δυσάρεστο, είπε ό Μπριωμόν, γιατί φανήκατε τόσο εδγενικός για μένα, ώστε άν τό άρθρο σας δέν ήταν τόσο έπειγον, θα είχα να σας ζητήσω και μι' άλλη χάρι. Φοβάμαι μόνο μήπως φανώ αδιάκριτος.

— Μπα, λέγετε...
— Λοιπόν, να περί τίνος πρόκειται : "Η μηνητή μου κ' ή μητέρα της βρίσκονται άπό Λουτρά του Αίε, λεμπαιν. Κι' άφοδ άγαπάω τόσο τρελλά την "Οδέτη, δέν έχω παρά μία έπιθυμία : να της άναγγείλω έπισημως ότι βρίκα έπιτέλους τη θέσι από την

(Συνέχεια εις την σελίδα 2087)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ !

"Ο «Καιτερόν Βρυκόλακα», τό μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ ιδούσιον εκ υκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα εν Άγγλία και είνε άνάριστο. Τό μυθιστόρημα που εσημείωσε την μεγαλυτέαν επιτυχίαν έξ όλων τών μυθιστορημάτων που εδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα, ή διευθυνσις του "Μπουκέτου" και της "Οικουγενείας", για να εχχαριστήση όλους τους άναγνώστας και τών δυό Περιοδικών άπεράσιε να τό προσφέρη με 4 δελτία και δυαχμιά 12 άντι τών 30 δραχμών που τιμάται.

"Όσοι εκ τών άναγνωστών μας προσκομίσουν τά δελτία των και λαμβάνουν τάς μισθιαίας εκδόσεις μας μοροούν να ζητούν από τά Πρακτορεία τών Έφημερίδων και από τά γραφεία μας και τόν «Καιτερόν Βρυκόλακα» με 12 δραχμιάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗ ΜΜΑ

ΤΟ ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2026)

και την Φραγκίσκη. Ή τελευταία της φωτογραφία την έδειχνε άδυνατισμένη και μαραμμένη. Και ο Λωράν, βλέποντάς την, σκεφτόταν την υπέροχη νέα που είχε αγαπήσει άλλοτε... Θά είχε μεταβληθῆ τόχα σ' αὐτό τὸ σκιάχτρο ἂν εἶχε κολληθεῖ τότε νὰ τὴν κἀνη δική του ;

Συχνά, ὁ Μωράν ἄνοιγε ἕνα μεγάλο κουτί και κύτταζε ἕνα σπασμένο κλαδί πασχαλιάς πὸ φύλαγε μέσα σ' αὐτό... Μιά μέρα ἡ γυναίκα του τὸν βρῆκε ξαφνικά τὴν ὥρα πὸ ἄνοιγε τὸ κουτί και κύτταζε ἑκατακίτος τὸ περιεχόμενον του...

— Θά ἦθελα νὰ μάθω, τοῦ εἶπε τί σοῦ θυμίζει αὐτό ;

Ὁ Μωράν κύτταζε τὴ γυναίκα του, μὲ τὸ πάχος τῆς και μὲ τὴν ἔκφραση τῆς πὸ τὴν ἔδειχνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ της.

Ποῦ εἶχαν λοιπὸν καταλήξει τὰ ὄνειρά του, τὰ ἰδανικά του ;... Σ' αὐτὴ τὴ νοικοκυρά !

Ἀνάσανε βαθεῖα τις εὐωδίες τῶν ἀνθισμένων πασχαλιῶν, πὸμπαιναν ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Κι' αὐτὴ ἡ εὐωδία τοῦ ξανάφερε στὴ μνήμη του γλυκεῖες τρελλές ἀναμνήσεις...

Προσπαθοῦσε ν' ἀναπαράσῃ τὴ Φραγκίσκη, ἔτσι ὅπως ἦταν ἄλλοτε...

— Αὐτὸ τὸ κλαδί, ἀποκρίθηκε στὴ γυναίκα του, ἦταν ἄλλοτε ζωντανὸ, μοσκοβολῆμένο, γεμάτο λουλούδια... Και νὰ πὸ κατάντησε !

— Τί σοῦ θυμίζει ; ἐπέμεινε ἐκείνη.

— Τὴν πιὸ τίμια πράξι τῆς ζωῆς μου, μιὰ πράξι γυναικὰ κ' εὐγενική.

Και ρίχνοντας ἕνα βλέμμα μίσους στὴ γυναίκα του, ἐπρόσθεσε :

— Μιὰ πράξι γυναικὰ, γιὰ τὴν ὁπία μεναοῦ ὡστόσο κα-θημερινῶς !

EDMOND JALOUX

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2050)

ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μας.

— Τότε πρέπει νὰ τῆς γράψετε.

— Ἀκριβῶς Μά μιὰ ἐπιστολὴ τέτοια θά εἶνε ἱστορική γιὰ τὴ ζωὴ μας... Θά μείνῃ στὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας... Γι' αὐτὸ θά ἦθελα νὰ εἶνε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ ὕψος, γραμμένη σὲ ὄρατα πρῶτα, σωστὸ μικρὸ ἀριστοῦργημα... Χωρὶς ἀσυναξίες κ' ἀνορθογραφίες...

Κι' ὁ Μπριωμόν ἐπρόσθεσε γελῶντας :

— Μά, ἄλλοιμονο ! δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτοῦ μου καθόλου ἱκανὸ γιὰ νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα.

Ὁ Ντελόρμ ἔσκασε στὰ γέλια. Κι' ὁ νέος, παίρνοντας θάρρος, φώναξε κατειθουσιασμένως :

— Θέλετε νὰ τὴ γράψετε σεις ; Ὡ ! τί εὐτυχία !... Γράψετε... γράψετε ἀμέσως...

— Ὁ Ζοζὲφ Ντελόρμ, γελῶντας πάντα μὲ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀντιστροφή τῶν ρόλων, ἀρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μὲ τὸ καλύτερο ὕψος του, μὲ τὸ καλύτερο γράψι-μὸ του...

Ἐίχε γίνει ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς... τοῦ γραμματεῶς του !

Κι' ἔγραφε... ἔγραφε...

* Ἀγάπη μου !

Τί εὐτυχία !... Τὸ ὄνειρό μας ἐπιγὼ σάρα και ὁστά. Αὐτὴ τὴ στιγμή πὸ σοῦ γράφω εἶμαι και ἰδιαίτερος γραμματεὺς τὸν...

Ὁ Μπριωμόν τὸν παρκα-λοῦβοῦσε μ' ἕνα ὕψος θριάμ-βου, κουνώντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του σὸν νόταγε :

— «Μπράβο !... Ὡραῖα !...

Ἔξοχα !... Καλὰ τὰ γράφεις !... Γράφε... Γράφε...

Κι' ὁ Ντελόρμ ἔγραφε... ἔ-γραφε...

CHARLES FOLEY

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΕΜΑΤΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2045)

ρὸς και ξανθὸ κεφαλάκι τῆς κ. Μπελζεβίλ, πὸ ἔξαφριζε μὲσ' ἀπὸ τὰ στήνα.

Ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ, πὸ ἦταν γυναίκα πεπειραμένη, εἶδε σ' αὐτὰ τὰ μάτια—πὸ ἦσαν πολὺ ὄρατα γιὰ μάτια χωρικοῦ—πὸς θά ἦταν ἄδύνατον νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί της...

— Μοναχά, ἐξακολούθησε ἐκείνος, εἶμαι ἄνθρωπος πὸ δέχομαι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἐξίσταζε πρὸ ὀλίγου τί ν' ἀποφασίσω... Ἔσεῖς θά μὲ βγάσετε τώρα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μου. Λοιπὸν, τί λέτε και σεις ; Πρέπει νὰ πάω τὸ δεματί στὸν κ. ντὲ Μπελζεβίλ ἢ νὰ τὸ κρατήσω ;... Λοιπὸν, πῶστε μου, τί μὲ συμβουλεύετε ; Νὰ τὸ κρατήσω ;

— Ἄλλοιμονο ! ἀναστῆναξ ἡ νέα γυναίκα. Ἀφοῦ εἶστε τόσο ἀδυσώπητος, ἀφοῦ κιμιὰ ἰσόσχεσις, καμμιά ἰκεσία δὲν μπορεῖ νὰ σὰς συγκινήσῃ... τότε... τότε...

Ἄχ, ἦσαν πολὺ ὄρατα, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ μάτια τοῦ χωρικοῦ, τὰ ὁποῖα τὴν κύτταζαν μὲ μιὰ φλόγα πὸς μεγάλωνε ὀλόντα...

—... Σὰς συμβουλεύω... ἔξακολούθησε ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ.

Και τὰ δόντια του ἦσαν κατόλκενα μὲσ' στὸ ἔρσορδ και νεανι-κὸ στομα του.

—... Σὰς συμβουλεύω...

— Νὰ πάω τὸ δεματί στὸν πύργο ;... ρώτησε χαμογελῶ ντα ἐκείνος.

— Ὡ, ὄχι ! Ὅχι στὸν πύργο ! φώναξε ἐκείνη, κρῖνοντας γρή-γορα-γρήγορα τὸ κατακόκκινο μουτράκι της μέσα στὸ χρυσοῦ δεματί... Στὴν καλύτερα σου καλύτερα...

Κι' ἀναστῆναξε παθητικά.

CATULLE MENDES

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2032)

δὺ ἦταν ὑποχρεωμένους νὰ φορᾶν τὸ φράκο του και νὰ πη-γαλῆν στὶς δεξιώσεις. Φοβῆταν μήπως ἡ κακογλωσσία τοῦ σκοτώσῃ κ' αὐτὴ τὴν ἐπαγγελματικὴ του ἱκανότητα, ὅπως τοῦ σκότωσε και τὸν ἔρωτά του. Ἦταν σκλάβος ὄλων αὐτῶν τῶν γυναικῶν πὸς τ' ἄγαποῦσαν και πνίγονταν στὴν ἀγκα-λιά τους γιὰτὶ καταλάβαινε ὅτι κατὰ βῆθος τῆς περιφρονοῦ σε. Ὁ Τζιάκομο Λορένα εἶχε τιμωρηθῆ γιὰτὶ εἶχε παίξει μὲ τὸν ἔρωτα και δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὸ μαρτύριο παρὰ μόνον τὸ βράδυ πὸ παντρεύθηκε τὴ γρηνα μαρκησία πὸ δὲν εἶχε τὴ δύναμη, λόγῳ τῆς ἡλικίας της, ὅτε νὰ τὸν ζηλέψῃ.

ARMANDO KOURTISIO

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ καλλονὴ κ' ἡ ἀσχημία ἐξαφανίζονται ἐξ Ἰσου μὲ τις ρυτίδες τοῦ γήρατος : Ἡ καλλονὴ χάνεται κ' ἀσχημία κρῖβεται !

Ἐποδέχεται κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὰ ρου-χα πὸ φορᾶ και τὸν ἀπο-χαριετὰ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦ-μα πὸ εἶδειξε.

Φ ν ε λ δ ν

Εἶμαι οἰκόνμος, ἀλλὰ δὲν μὸ ἀρέσουν οἱ στερήσις.

Κ α π ὺ ς

Μὴ δένεις ποτὲ τὴν καρδιά σου σὲ πράγματα περατικά.

Σ α α δ ἦ

Ἡ χάρις εἶνε γιὰ τὸ σῶ-μα, ὅτι εἶνε ἡ καλαισθησία γιὰ τὸ πνεῦμα.

Λ ἄ Ρ ο σ φ ο υ κ ῶ

•ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ•
ΕΒΔΟΜΗΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

*Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσοδαρικὸν δι' ἕν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐσοδαρικὸν Δολλᾶρια 6
Ἐξάμηνον » 100 ἢ Ἄμηνον » 7

και δι' ὄλην τὴν Ἀφρικήν και Βαλκάνικα Κοινὰ ἔτησια συνδρομὴ σελῖνα 30
Αἱ ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικά ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκά 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητικῶν και διὰ τὴν
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ
τοῦ κ. Κ. Καλαφατοῦλου